अष्टविंशत्यधिक शततमोऽध्यायः ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

इति तस्या वचः श्रुत्वा स्मृत्वा पितृवचः शुभं ।
किमिच्छकप्रतिज्ञाते यदुक्तं तेन भूभृता ॥ १ ॥
प्रत्युवाच स तां कन्यामवीक्षिन्नृपतेः सुतः ।
सानुरागमनाः कन्यां त्यक्तभोगाञ्च तत्कृते ॥ २ ॥
यदाहं त्यक्तवांस्तन्वीं त्वामरातिपराजितः ।
विजित्य शत्रून् संप्राप्तो त्वं मयाच करोमि किं ॥ ३ ।

कन्योवाच ॥

मम पाणिं गृहाण त्वं रमणीयेऽच कानने ।
सकामायाः सकामेन सङ्गमो गुणवान् भवेत् ॥ ४ ॥

राजपुत्र उवाच ॥

एवं भवतु भद्रन्ते विधिरेवाच कारणं ।
अन्यथा कथमन्यच त्वमहञ्च समागतः ॥ ५ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

एतस्मिन्नन्तरे प्राप्तो गन्धर्व्वस्तुनयो मुने ।
वराप्सरोभिः सहितो गन्धर्व्वैरपरैर्वृतः ॥ ६ ॥

गन्धर्व्व उवाच ॥

राजपुत्र सुतेयम्मे भामिनी नाम मानिनी ।
अभिशापादगस्तस्य विशालतनयाऽभवत् ॥ ७ ॥

Digitized by Google